

РЕШЕНИЕ

№ 6373

гр. София, 11.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Е СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Рени Коджабашева

Членове: Мария Г. Шейтанова
Воденичарова
Цветина Костадинова

при участието на секретаря Капка Н. Лозева
като разгледа докладваното от Рени Коджабашева Въззивно гражданско дело
№ 20211100512458 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С Решение от 12.07.2021 г., постановено по гр.д.№ 1541/ 2021 г. на Софийски районен съд, III ГО, 138 състав, „Д.З.“ АД- гр. София /ЕИК *****/ е осъдено да заплати на АГЕНЦИЯ "ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА"- гр. София /БУЛСТАТ *****/- чрез ОПУ- Ямбол- гр. Ямбол, на основание чл.432 КЗ сумата 82.12 лв., представляваща незаплатена част от обезщетение по щета № 210614120/ 2020 г. за имуществени вреди от застрахователно събитие- ПТП, настъпило на 17.12.2019 г. на републикански път I-7, при км 305 + 462, вследствие виновно противоправно поведение на водач на л.а. „Нисан Алмера Тино“ с рег.№ *****, чиято гражданска отговорност е застрахована от ответника по силата на полица № BG/08/119003052364, ведно със законната лихва от датата на исковата молба- 12.01.2021 г., до окончателното изплащане; на основание чл.86 ЗЗД сумата 8.01 лв., представляваща лихва за забава върху главницата за периода от 27.01.2020 г. до 11.01.2021 г., както и на основание чл.78, ал.1 ГПК сумата 75.53 лв.- разноски по делото /за държавна такса, депозит за експертиза и юрисконсултско възнаграждение/, като исковете са отхвърлени: относно главницата /чл.432 КЗ/- за горницата над сумата 82.12 лв. до пълния предявен размер от 324 лв., и относно лихвите за забава /чл.86 ЗЗД/- за горницата над сумата 8.01 лв. до пълния предявен размер от 31.59 лв. На основание

чл.78, ал.3 ГПК ищецът Агенция "Пътна инфраструктура" е осъден да заплати на ответника "Д.З." АД сумата 190.37 лв.- разноски по делото /за депозит за експертиза и юрисконсултско възнаграждение/.

Постъпила е **въззивна жалба** от АГЕНЦИЯ "ПЪТНА ИНФРА-СТРУКТУРА"- гр. София /ищец по делото/, в която са изложени оплаквания за неправилност и необоснованост на постановеното от СРС решение в отхвърлителната му част и в частта за разноските, с искане да бъде постановена отмяната му и да бъде постановено решение за присъждане на останалата част от претендираните обезщетения, ведно с разноски по делото.

Въззиваемата страна "Д.З." АД- гр. София /ответник по делото/ оспорва жалбата и моли постановеното от СРС решение като правилно в обжалваната част да бъде потвърдено, като претендира разноски за въззивното производство.

Предявени са искове с правно основание чл.432, ал.1 КЗ и чл.86, ал.1 ЗЗД.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира **от фактическа и правна страна** следното:

Жалбата, с която е сезиран настоящият съд, е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК и е процесуално допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

Съгласно чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта- в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Атакуваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо- в обжалваната част.

Настоящата въззивна инстанция намира постановеното от СРС решение и за правилно в обжалваната част, като споделя изложените в мотивите му съображения, обосноваващи окончателен извод за отхвърляне на предявените от Агенция „Пътна инфраструктура“ осъдителни искове по чл.432, ал.1 КЗ и чл.86, ал.1 ЗЗД за горниците над присъдените обезщетения, като неоснователни и недоказани- **чл.272 ГПК**.

Спорен в настоящото въззивно производство, предвид наведените във въззивната жалба доводи, е въпросът за размера на дължимото на ищеца Агенция „Пътна инфраструктура“ обезщетение за причинени в резултат на ПТП имуществени вреди. Съобразно нормата на чл.269 ГПК относно наличието на законовите предпоставки за ангажиране гаранционно- обезпечителната отговорност на ответника "Д.З." АД при условията на чл.432, ал.1 КЗ, за което доводи в жалбата не се и съдържат /решението в осъдителната му част е влязло в сила/, настоящият въззивен съд не дължи произнасяне.

Според нормата на чл.499, ал.2, изр.1 КЗ, при вреди на имущество

обезщетението не следва да надвишава действителната стойност на причинената вреда. Дължимото на увреденото при ПТП лице застрахователно обезщетение следва да бъде определено по пазарната стойност на ремонта за отстраняване на претърпените вреди към момента на настъпване на застрахователното събитие. Принципът на пълната обезвреда, заложен в чл.499, ал.2 КЗ, означава, че обезщетението има за цел да постави увредения в имущественото състояние, в което той е бил преди увреждането- да се приведе увреденото имущество в изправно и годно за употребата му техническо състояние, в какъвто смисъл е и постановената по приложението на чл.273, ал.2 КЗ /отм./ и чл.499, ал.2 КЗ /норми с идентично съдържание/ съдебна практика на ВКС, касаеща вреди по МПС /Решение № 115/ 9.07.2009 г. по търг. дело № 627/ 2008 г. на ВКС, ТК, II ТО; Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т.д.№ 652/ 2009 г. на ВКС, ТК, I ТО; Решение № 109/ 14.11.2009 г. по т.д.№ 870/ 2010 г.; Решение № 153/ 22.12.2011 г. по т.д.№ 896/ 2010 г. и др./. За постигане на горепосочената цел следва да се вземат предвид извършените разходи за ремонт с нови части или в конкретния случай- след увреждане на процесната ограничителна система за пътища /ОСП, мантинела/- с дължина 24.5 м, на съответния пътен участък следва да бъде монтирана нова ОСП със същите характеристики и същата дължина. Действителната стойност на вредата по смисъла на чл.499, ал.2 КЗ /чл.273, ал.2 КЗ /отм.// е пазарната стойност, достатъчна към момента на увреждането за закупуването на имущество от същия вид, респ. пазарната стойност на ремонта за отстраняване на настъпилата вреда /Решение № 115/ 9.07.2009 г. по търг. дело № 627/ 2008 г. на ВКС, ТК, II ТО/.

В настоящия случай за установяване действителната стойност на вредата от страна на ищеца, чиято е доказателствената тежест /чл.154, ал.1 ГПК/, е представена съставена от него количествено- стойностна сметка /л.9 от делото на СРС/, според която щетите по процесния Протокол за ПТП от 17.12.2019 г. за увреждането на 24.5 м единична ограничителна система за пътища /ОСП, мантинела/ на път I- 7 „Елхово- ГКПП „Лесово“ при км 305 + 462 дясно и ляво /по протокол за ПТП км 305 + 500/, са на стойност 2 695.76 лв., с включен ДДС. Като частен документ, съдържащ изгодни за издателя си факти, тази сметка /КСС/ е непротивопоставима на ответника и не се ползва с доказателствена стойност, поради което и въз основа на нея не могат да бъдат направени изводи за размера на причинената на ищеца вреда и нейната действителна стойност. Фактура за извършени въз основа на договор за възлагане на обществена поръчка дейности по отремонтиране на увредената ОСП /мантинела/, за доставка и поставяне на нова такава по делото не е представена.

Не е спорно между страните, а се установява и от представените писмени доказателства, че по процесната щета застрахователят- ответник е определил и заплатил на ищеца АПИ обезщетение от 2 371.76 лв. преди подаване на исковата молба.

Според заключението на вещото лице по изслушаната в първо-инстанционното производство съдебно-техническа експертиза, прието като неоспорено от страните, стойността на ремонта на увредената ОСП „по средни пазарни цени“ възлиза на 1 665.54 лв. /с включен ДДС/, която сума включва цена на детайлите, включени в ОСП. Стойността на труда по демонтажа на ОСП е определена от експерта на 294 лв. /24.5 x 12 лв./м/, вследствие на което цялата дължима за отстраняване на вредата сума възлиза на **1 959.54 лв.**

Предвид горното, при съобразяване нормата на чл.499, ал.2 КЗ и с оглед събраните в процеса доказателства въззивният съд намира, че действителната стойност на причинената вреда към датата на настъпване на застрахователното събитие, до която ответникът "Д.З." АД дължи плащането на застрахователно обезщетение, следва да бъде определена на 82.12 лв., която именно сума е присъдена на ищеца с обжалваното решение. Наведеният от последния довод за несъответствие между претендираното обезщетение и действителната стойност на вредата към датата на настъпване на събитието е неоснователен. Определената от вещото лице стойност на вредата, включваща цена на включените в ОСП детайли и стойността на труда по демонтаж и монтаж на ОСП, в горепосочения размер отговаря на изискването за привеждане на увреденото имущество в изправно и годно за употребата му техническо състояние, вследствие отремонтирането му с влагане на нови части /без прилагане на коефициент за овехтяване/, поради което и представлява действителна стойност на вредата по смисъла на чл.499, ал.2 КЗ и база за определяне на дължимото на ищеца застрахователно обезщетение.

Доказателства ищецът да е извършил плащане на претендираната по делото сума в полза на трето лице по сключен договор за изработка, вкл. договор за обществена поръчка, въз основа на който да е била извършена работата по демонтаж на 24.5 м стара единична ограничителна система за пътища /ОСП/ и всички свързани с това разходи и доставка и монтаж на 24.5 м нова ограничителна система за пътища /ОСП/ и всички свързани с това присъщи разходи, по делото не са представени. Доколкото процесната ОСП /мантинела/ не представлява вещ за търговско потребление, т.е. не се касае за съоръжение в обхвата на осъществяваната на свободния пазар търговия, не може да се приеме, че сумата, посочена в съставената от ищеца количествено-стойностна сметка /КСС/, представлява действителна стойност на причинената вреда.

Правилно е прието в обжалваното решение, че от определената пазарна стойност на увредените ОСП следва да бъде приспадната стойността на металните отпадъци /скрап/- в размер на 76.10 лв., според неоспореното експертно заключение, тъй като аналогично на случаите на тотална щета на МПС, при които обезщетението е до действителната стойност на МПС към датата на застрахователното събитие, намалена

със стойността на запазените части и вторичните суровини, доколкото металните отпадъци /увредена ОСП от 24.5 метра/ са останали във владение на АПИ /не се твърди да са били предадени на застрахователя- ищец/, определеното в настоящия случай обезщетение правилно е намалено с посочената сума, представляваща стойност на металните отпадъци.

При тези данни и доказателства, при зачитане принципа за обезвреда, залежал в чл.499, ал.2 КЗ, претенцията на ищеца за присъждането на обезщетение в размер над присъдения с обжалваното решение, се явява неоснователна. Присъдената с обжалваното решение сума от 82.12 лв. /главница/, представляваща разлика между дължимото и изплатено от "Д.З." АД обезщетение, покрива действителните понесени от АПИ вреди, поради което и искът за присъждане на останалата част до размер на сумата 324 лв. правилно е отхвърлен като неоснователен. Предвид акцесорния му характер, искът по чл.86 ЗЗД в частта за горницата над сумата 8.01 лв. до претендирания размер от 31.59 лв.- лихви за забава, също правилно е отхвърлен като неоснователен с обжалваното решение.

С оглед изложеното, при наведените във въззивната жалба на АПИ доводи, които са неоснователни, въззивникът не може да постигне като резултат присъждане на останалата част от претендираните на основание чл.432, ал.1 КЗ и чл.86, ал.1 ЗЗД обезщетения. Жалбата, с която е сезиран настоящият въззивен съд, като неоснователна следва да бъде отхвърлена, а постановеното от СРС решение като правилно следва да бъде потвърдено в отхвърлителната му част и в частта относно присъдените на ответника разноси.

При този изход на спора на основание чл.273 вр. чл.78, ал.3 и ал.8 ГПК въззивникът дължи да заплати на въззиваемата страна сумата 100 лв.- разноси за въззивното производство /за юрисконсултско възнаграждение/.

Водим от горното, **СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение от 12.07.2021 г., постановено по гр.д.№ 1541/ 2021 г. на Софийски районен съд, III ГО, 138 състав, **в обжалваната част**, в която предявеният от Агенция "Пътна инфраструктура"- гр. София /БУЛСТАТ ***/ срещу "Дженерали застраховане" АД- гр. София /ЕИК ***/ иск с правно основание чл.432, ал.1 КЗ е отхвърлен за горницата над сумата 82.12 лв. до пълния предявен размер от 324 лв., претендирани като разлика между дължимо и заплатено обезщетение за имуществени вреди по щета № 210614120/ 2020 г. /Протокол за ПТП от 17.12.2019 г./, ведно със законната лихва от 12.01.2021 г. до окончателното ѝ плащане, и предявеният на основание чл.86 ЗЗД вр. чл.432, ал.1 КЗ иск е отхвърлен за горницата

над сумата 8.01 лв. до пълния предявен размер от 31.59 лв., претендирани като лихви за забава при плащане на главницата за периода 27.01.2020 г.- 11.01.2021 г., а също **и в частта** относно присъдените на "Д.З." АД- гр. София разноси по чл.78, ал.3 ГПК в размер на 190.37 лв.

ОСЪЖДА Агенция "Пътна инфраструктура"- гр. София /БУЛСТАТ ***/ да заплати на "Д.З." АД- гр. София /ЕИК ***/ сумата **100 лв.** /сто лева/- **разноси** за въззивното производство, на основание чл.273 вр. чл.78, ал.3 и ал.8 ГПК.

Решението по гр.д.№ по гр.д.№ 1541/ 2021 г. на Софийски районен съд, III ГО, 138 състав, като необжалвано е **влязло в сила** в останалата му част.

Решението не подлежи на касационно обжалване- съгласно чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____